

Poslušan Božjoj riječi

Povjerenje u Isusa i Njegovu riječ dovelo me na put na kojem mi je bogato darovana Gospodinova bliskost i vodstvo. Obistinila se riječ: *Blagoslovljen je čovjek koji ... uživa u zakonu GOSPODINO-VU i o zakonu njegovu razmišlja dan i noć ... uspijevat će što god on čini* (iz Psalma 1,1-3).

Potječem iz seljačke obitelji iz Donje Austrije i odrastao sam u uskoj povezanosti sa životom župe. Kad mi je bilo šesnaest godina uznemirilo me jedno odsudno pitanje: "Što je smisao tvog života; kamo spadaš; gdje nalaziš svoje mjesto u društvu?" Osjećao sam da je to najvažnije pitanje za mene i htio sam naći odgovor na nj. Odmah sam pomislio da mi taj odgovor može dati samo Bog pa sam otišao u svoju sobu, kleknuo i pomolio se: "Isuse, pokaži mi što je Božja namjera za mene. Ne bih htio promašiti u životu." Potom sam otvorio Bibliju Piusa Parscha i pročitao: *Šimune, sine Jonin, ljubiš li me više negoli ovi?* (Ivan 21,15).

Te Isusove riječi kao da su bile izrečene izravno u pogledu mog stanja i bile su mi Njegov odgovor. Njegova blizina koju sam mogao osjetiti istodobno me zbunila i učinila blaženim. Prvi put u životu osjetio sam da mi je na neki način progovorio Bog, što mi je bilo poznato samo iz biblijskog svjedočanstva. Opazio sam da mi se On otkrio i dao mi naputak za život. Uvidio sam da je u svoju ruku preuzeo moj život i da će me voditi. Pripao sam Njemu i s time se našao pod Njegovom zaštitom. S tog razloga zatražio je moju ljubav. Nije od mene zahtijevao velika postignuća, koja bi me mogla izložiti pretjeranim zahtjevima. Radilo se samo o tome da mu budem na raspolaganju.

Odlazak od lica Božjega

No uskoro sam, kao da sam se razbudio od nekog drugog svijeta, počeo slijediti vlastite namisli. Time sam odvratio svoju pozornost od Isusa te ponovno ostao nasamo sa svojim namjerama. Iz

toga što sam bio doživio zaključio sam da bih trebao postati župnikom. To mi baš nije bilo pri srcu, jer sam se pribojavao studija i osamljenosti koju sa sobom nosi neženstvo, koje Katolička crkva zahtijeva. No sve dolazi kao da je umotano. Tako sam krenuo tim putem te završio srednju školu u Hornu i otišao na sjemenište u St. Pölten.



Sve me više obuzimao stav: “Moraš napraviti nešto od sebe, jer radiš na svom životnom zvanju, na kojem se može daleko stići.” Pri tome Gospodin gotovo nije mogao reći ništa mome srcu, jer više nije imao pristup do mojih najdubljih nastojanja. Ponovno sam u svoje ruke uzeo vlastit život. Cijena za to bila je duboka osamljenost – čak i od Isusa. Kada sam se molio nisam više dobio žive riječi kao ono u početku.

Dana 29. lipnja 1963. godine, to jest na blagdan svetog Petra i Pavla, bio sam zaređen za svećenika. Služeći potom kao župnik u gradiću Golling an der Erlauf (u Austriji), obrazovao sam mnoge suradnike na tom području. Crkvenu zgradu dao sam umjetnički ukrasiti i uspio sam sagraditi župni pastoralni centar i župni dvor. Ugled novoutemeljene župe sve je više rastao, a s time i poštovanje koje sam kao župnik uživao među ljudima.

Traganje za Gospodinom

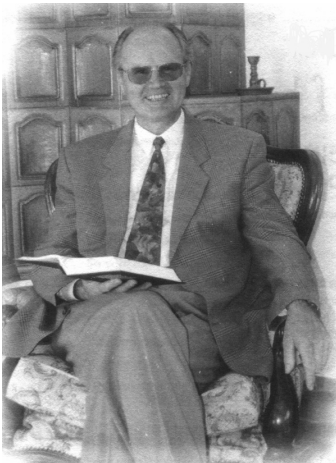
S godinama sam ponovno počeo tragati za spokojem pa mi se vratilo ono pitanje iz početka: “Što je Božja namjera s tobom?” No mnogo toga je s vremenom izgubilo privlačnu snagu. “Je li to što sam dosad napravio išta vrijedilo?” Pavao je rekao: *Jer nitko ne može postaviti drugi temelj osim onoga koji je postavljen, koji je*

Isus Krist – a s čime ja gradim? *Oganj će iskušati kakve je vrste čije djelo. Ostane li kome djelo koje je nadogradio, primit će plaću* (1. Korinćanima 3,11-14). Isus pak je rekao: *Bez mene ne možete učiniti ništa* (Ivan 15,5). Pavao je priznao: *I govor moj i moje propovijedanje nije bilo u uvjerljivim riječima ljudske mudrosti, nego u iskazivanju Duha i snage: da vaša vjera ne bude u ljudskoj mudrosti, nego u snazi Božjoj* (1. Korinćanima 2,4,5).

Nedostajala mi je ta Božja snaga – snaga Svetog Duha. Pun očekivanja otišao sam u svibnju 1976. godine na seminar o djelovanju Svetoga Duha, gdje sam se radovao svježini i neposrednosti molitava. Na moje čuđenje, počela je u meni rasti trajna spoznaja da su Božja obećanja za moj život mjerodavna. Nekako se sve poklopilo i posložilo, tako da je iz toga mogao izrasti mir i radost.

Prihvatio sam Isusa

Ključ te novootkrivene stvarnosti bio je: “Moraš primiti Isusa.” No moje je pitanje glasilo: “Kako se to može dogoditi? Nije li se to zbilo u sakramentima?” Na moje zaprepaštenje, u Svetom pismu nisam našao nikakve naznake o sakramentima, osim toga da Isusa trebamo prihvatiti vjerom: *Svima koji ga primiše on dade moć da postanu djeca Božja, onima koji vjeruju u njegovo ime* (Ivan 1,12). Tu odluku vjere proveo sam u djelo u osobnoj molitvi.



Sada sam Gospodina Isusa Krista prihvatio onako kako je On to htio od samog početka. Odjednom je u meni bila Njegova mirotvorna prisutnost. Moje povjerenje temeljilo se na Njemu i Njegovoj riječi. I ako se opet nađem izvan Kristova Duha, neodložno se trebam ispraviti i uskladiti s Njim te mu priznati svoj promašaj. *Ako priznajemo svoje grijehе, vjeran je on i prave-*

dan da nam oprosti naše grijehе i da nas očisti od svake nepravednosti (1. Ivanova 1,9). Isus je moj zagovornik kod Oca.

Uho učenika

U meni je sve više i više rasla poslušnost Božjoj riječi. Ona je postala krajnje i odlučno mjerilo za moj život vjere. Boljelo me kad sam uvidio da je tijekom povijesti ispravan pristup spasenju po Isusu Kristu bio zapriječen time što je Rimokatolička crkva svojom praksom krštenja dojenčadi naučavala i u djelo provodila lažan način spasenja. Dok sam još bio župnik dao sam da me krsti jedan najvjestitelj Evanđelja koji je na svom proputovanju odsjeo kod mene.

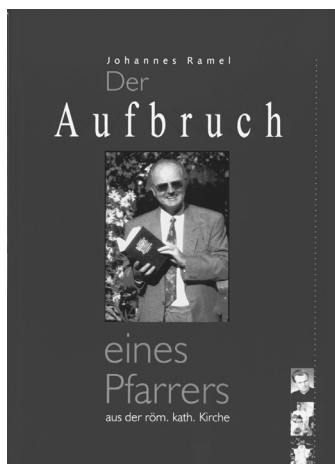
I u štovanju svetaca zapriječen je izravan put obraćenja Bogu. Svecima se ponekad odaje počast koja pripada samo Bogu. Mi smo pod zaštitom Svevišnjega, a ne pod zaštitom svetaca.

Isus je jedini put k Ocu, a Marija nije put do Boga. U poslanici Hebrejima Isus je prikazan kao jedini svećenik po redu Melkisedekovu. On je bio žrtvovan jedan jedini put, kako bi odnio grijehе mnogih. Kako bih ja kao svećenik mogao obnavljati tu, jednom za svagda prinesenu, Isusovu otkupiteljsku žrtvu i donositi je drugima?

Putem sakramenata ljude se vodi na to da se pouzdaju u posredovanje drugih ljudi, umjesto da s vjerom zazovu Isusa: *Jer ako svojim ustima priznaješ Gospodina Isusa i u svome srcu vjeruješ da ga je Bog uskrisio od mrtvih, bit ćeš spašen. Dakle, srcem se vjeruje na opravdanje, a ustima se ispovijeda na spasenje* (Rimljanima 10,9-10).

Gospodinov put

Budući da u pogledu tog središnjeg pitanja, to jest u pogledu spasenja, u crkvenoj predaji nisam mo-



gao naći nikakvu otvorenost ili utemeljenost na Božjoj riječi, kako bih bio poslušan vjeri morao sam napustiti Rimokatoličku crkvu. Stoga sam 4. studenog 1985. istupio iz nje. Time nisam napustio Gospodinovu crkvu, nego jednu zabludjelu vjeroispovijest. Nakon što je biskup doznao da upitnim smatram krštenje dojenčadi i svećeničko ređenje, bio je prisiljen razriješiti me od službe.

Sa četrdeset i osam godina počeo sam samostalno zarađivati za život tako što sam ugovarao zajmove za gradnju, a nakon toga radio s osiguranjem. Bio je to put poniženja i dokazivanja. Isusovo pitanje: "Ljubiš li me više negoli drugi?" u to doba bilo je itekako značajno. No budući da sam znao kome sam poklonio svoje povjerenje i poslušnost, mogao sam se uvijek iznova odlučivati za Božju riječ.

Godinu dana kasnije oženio sam se s Elsom kod matičara. U nazočnosti svoje braće i sestara u vjeri položili smo svoj brak pod Gospodinovu vlast. Zajednički čitamo Sveto pismo i u molitvi tražimo Božje vodstvo.

Otada sam sreo još više braće i sestara u Gospodinu, koji su slično kao i ja vjerom donijeli jasnu odluku i pronašli ključ Božjeg kraljevstva: živu vjeru u uskrsloga Gospodina Isusa Krista.

Okupljamo se u kućama i stanovima te na temelju svoje slobodne odluke donesene vjerom tvorimo zajednicu, proslavljamo Boga i čvrsto držimo nauk apostola čitajući Pismo i moleći se – kako nam bude na srcu – lomeći kruh tijekom Gospodnje večere. Zajednički u uzdanju idemo putem u budućnost znajući da Gospodin i danas još uvijek gradi svoju Crkvu.

Johannes Ramel

Krummnussbaum, u jesen 2000. godine.

Nakon odlaska u mirovinu, Johannes Ramel je svoj put do žive i spasonosne vjere u Isusa Krista iznio u knjizi koju je napisao. Naslovna stranica njezina prvog izdanja, koje je u međuvremenu rasprodano, nalazi se na prethodnoj stranici. Drugo izdanje tiskano je pod nazivom: "Im Aufbruch des Glaubens" i sadrži stotinu četrdeset i četiri stranice. Izdano je u vlastitoj nakladi i može se naručiti izravno od autora:

Johannes Ramel, Neudastr. 10, A-3375 Krummnussbaum, Österreich, Tel. ++43-(0)2757-84 31, e-mail: kontakt@johannes-ramel.at, www.johannes-ramel.at.

Na temelju mnogih pisama čitatelja, ta knjiga je već mnogima pomogla da dođu do spasonosne vjere u Isusa ili da iznova preurede svoj život u svjetlu Božje riječi.